34

ANUL 1. No. 1 NOEMBRIE 1934

Nu se împrumută
din această colecție.

Apostolul

REVISTĂ DIDACTICĂ ȘI LITERARĂ

BIBLIOTECA
DOCUMENTARĂ
ORAȘUL PIATRA NEAMȚ

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA:
C. LUCHIAN, REVIZORATUL ȘCOLAR PIATRA-N.

3.576
17.479

APOSTOLUL

REVISTĂ DIDACTICĂ ŞI LITERARĂ
PENTRU INVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR

apare odată pe lună sub îngrijirea unui cerc de colaborare compus din:
C. LUCHIAN, V. GABOREANU, V. SCRIPCARIU,
M. STAMATE, I. RAFAIL şi M. AVADANEI

ABONAMENTUL 60 LEI ANUAL, plătibil în două rate. Abonament de susţinere 200 lei anual. Cine achită acest abonament face parte de drept din membrii cercului de colaborare al revistei. Corpul didactic pimar din jud. Neamţ, vor achita abonamentul în două rate de câte 30 lei prin d-nii delegaţi însărcinaţi cu plata salarului. Prima rată se va achita din salarul depe luna Noembrie, iar a II-a rată din salarul depe luna Febr. Ceilalţi abonaţi vor achita prin mandat poştal

Oricine reţine un număr al revistei, se consideră abonat.

CUPRINSUL

Pornim la lucru . . . . . „APOSTOLUL"
Aptitudinile şi selecţia elevilor ca mijloc al orientării profesionale . . . . . V. GABOREANU
Rolul social al învăţătoralui . . . . C. LUCHIAN
Discuţii asupra învăţământului primar complect. M. AVADANEI
Un caz grav (schiţă) . . . . . V. SCRIPCARIU
Morala cetăţenească . . . . . M. STAMATE
Insemnări . . . . . C. LUCHIAN
Recenzii : „Apostol", roman de Cezar Petrescu
Bibliografie, poşta redacţiei, informaţiuni,

Pornim la lucru.

Revista „Apostolul“ se naşte dintr'o imperioasă necesitate dăscălească, având menirea precisă de conlucrare între toţi dascălii, în scopul uşurării muncii pe ogorul şcoalei. Ea vine să împlinească o dorinţă exprimată în nenumărate rânduri de învăţătorimea nemţeană şi să umple un gol simţit în viaţa învăţământului primar din jud. Neamţ.

In revista „Apostolul“ se vor discuta probleme de pedagogie generală, atingându-se cele în legătură cu noile curente.

In acest scop, apelează la colaborarea oamenilor de specialitate, pe lângă contribuţiunile ce pot veni din mijlocul dăscălimii, dornică de perfecţionare şi cultură.

Revista „Apostolul“ va căuta căile cele mai uşoare, pe care le va desprinde din experienţa celor încercaţi, pentru intensificarea activităţii culturale la sate.

„Apostolul“ va căuta să contribuie la îndreptarea greşelilor strecurate în organizaţia noastră şcolară, programă analitică, comitete şcolare, avizând la măsuri ce pot duce la progresul învăţământului.

In revista „Apostolul“, se vor rezerva câteva pagini şi pentru unele manifestări literare, din partea acelora ce vor găsi nimerit să dea la iveală bucăţi de interes.

Coloanele revistei „Apostolul“ vor găsi un mare sprijin articolelor referitoare la apărarea intereselor de corp, acordând atenţie acelora ce propun îndreptări în sprijinul dăscălimii.

Revista „Apostolul“ va da atenţie recenziilor lucrărilor de interes pedagogic şi literar şi va rezerva loc pentru ştiri şcolare venite din judeţ, în scopul de a deştepta interes şi sugera acţiuni.

Senină, liberă de orice oficialitate, de orice înrîurire politică, precum şi de orice spirit de grup şi ambiţii deşerte, revista „Apostolul“ nu va avea altă preocupare decât să îmbrăţişeze produsul unei gândiri şi unei activităţi sincere, care urmăresc progresul învăţământului primar, al culturii în genere şi apărarea drepturilor profesionale.

Revista „Apostolul“ îşi deschide larg coloanele sale, încurajată şi de gândul că va fi întovărăşită în calea ei de sufletul curat al dăscălimii nemţene.

Cu aceste gânduri, pornim la lucru.

„APOSTOLUL“

Aptitudinile şi selecţia elevilor ca mijloc al orientării profesionale.

O problemă care preocupă astăzi lumea dăscălească, este cunoaşterea aptitudinilor şi selecţia elevilor, spre a servi orientării profesionale.

Cu lămurirea acestor chestiuni se preocupă d-l D. Teodosiu în lucrarea: „Aptitudinile şi selecţia elevilor" şi d-l P. Ştefănescu-Goangă în cartea: „Selecţia capacităţilor şi orientarea profesională.

Această problemă a fost pusă în teorie pentru prima oară de Plato. Marele filozof grec a înfăţişat în opera sa „Republica", proectul organizării statului în care diferitele funcţiuni ca: armata, şcoala, justiţia să fie îndeplinite numai de oameni competenţi şi morali. Fiecare cetăţean îşi alegea ocupaţia cea mai potrivită cu aptitudinile sale. O astfel de activitate coordonată şi devotată a tuturora, aducea fericirea şi propăşirea.

Pentru a ajunge aici, trebue schimbat sistemul de educaţie şi anume: statul să crească tineretul, ocupându-se cu egal interes de toţi, fără deosebire de clasă socială. Copiii să fie crescuţi în comun, pentru a-şi manifesta aptitudinile lor sociale; să fie crescuţi liberi pentru a-şi manifesta sincer aptitudinile lor.

Pe baza observaţiilor zilnice făcute de educatori, copiii să fie selecţionaţi şi orientaţi spre ocupaţiunile pentru care au aptitudine. Timpul lui Plato însă nu era pregătit pentru realizarea unor astfel de idei. Timpul nostru însă, în care viaţa socială e mult mai complexă, cere fiecăruia, o pregătire mai întinsă şi o răspundere mai mare. Din cunoaşterea aptitudinilor cetăţenilor şi aşezarea fiecăruia la locul lui, rezultă mulţumirea individuală, pacea socială şi prosperarea naţională.

Dar toate aceste idei generoase, nu se pot realiza fără concursul şcoalei.

In măsura în care şcoala va şti să dezvolte aptitudinile copiilor, va da profesiunilor actuale şi viitoare, profesionişti mai apţi.

Orientarea profesională a tinerilor, nu se poate face cu succes, fără ajutorul fişelor şcolare, care consemnează observaţiile făcute zilnic de către învăţători asupra individualităţii elevilor. Şcoala de azi, prin această problemă, a câştigat o mult mai mare importanţă în stat, iar corpul didactic un mai înalt prestigiu. Şcoala de până acum n'a ignorat această problemă, dar sunt insuficiente constatările făcute, căci înainte de altele se avea în vedere satisfacerea programei, iar din punct de vedere profesional, un îndemn vag spre ocupaţie. Şcoala de azi îşi propune să cultive pe fiecare elev, potrivit aptitudinilor sale, iar la absolvire să ajute fiecăruia în îndrumarea profesională, căci din iubirea pentru profesia sa, omul îşi pune în serviciul ei tot sufletul, devenind creator de valori noi şi un inovator în profesia sa, cum zice d-l profesor Motru „o personalitate energetică". Să vedem acum ce este o aptitudine: Orice însuşire fizică sau sufletească, poate fi aptitudine în raport cu anumită ocupaţie. Ex: fineţea simţului tactil este o aptitudine pentru un ceasornicar, un chirurg, etc.

Aptitudinile sunt simple şi complexe. Simple, ex: mirosul fin,

etc.; altele complexe, ex: aptitudinea de a picta, inventa, etc. Cele complexe se sprijină pe cele simple.

Cercetând raportul aptitudinilor între ele, psihologul Binet a făcut următoarele constatări pentru pedagogie:

1) Nu e nici o aptitudine absolut independentă. Ex: un talentat la desemn, ar putea face studii strălucite la naturale şi geografie.

2) Aptitudinile nu se exclud; deci cine e slab la o materie, nu e îndreptăţit să fie prea slab la alta.

3) Există o facultate care lucrează deosebit de aptitudini şi care exercită o acţiune de nivelare şi asigură succesul în toate direcţiile: aceasta e înclinarea la muncă.

Nu toate aptitudinile apar la aceeaş vârstă. Cea mai timpurie este apt. muzicală, apoi cea matematică, apoi cea literară şi artistică şi în fine apt. ştiinţifică. Evoluţia aptitudinilor în individ, se acordă cu evoluţia aptitudinilor în genul omenesc: în istoria civilizaţiei. In privinţa aptitudinilor, omul poate fi apreciat din două puncte de vedere: cantitativ şi calitativ. Din punct de vedere cantitativ în: copii normali şi anormali, clasificarea după media generală anuală, etc.

Din punct de vedere calitativ, se deosebesc tipuri: obiectiv, care observă, descrie cu precizie, subiectiv, priveşte mai mult înăuntrul lui, e imaginativ, visător; tip practic, îndemânatec la lucrări manuale etc.

Şcoala trebue să permită fiecărui copil, ca pe lângă dobândirea cunoştinţelor indispensabile orişicui, să-şi dezvolte mai ales aptitudinile sale personale.

Pentru a cunoaşte aptitudinile copilului, sunt două metode: a) observaţia directă şi b) examenul. Observaţia directă s'a asociat cu fişa individuală, care este un formular de întrebări astfel alcătuite, încât observaţiile învăţătorului în cursul anilor, dau aproape exact portretul psiho-fizic al elevului. O astfel de fişă a fost alcătuită şi la noi de „Institutul pedagogic Român" şi a fost introdusă în şcolile primare din Capitală şi şc. de aplicaţie.

Examenul constă în nişte probe rapide, numite „teste", care măsoară cu mai multă precizie, fie gradul inteligenţei, fie anumite funcţiuni, sau aptitudini luate izolat. Nici una însă din aceste metode, singură nu e suficientă, ci numai împreună.

va urma

V. GABOREANU

Rolul social al învăţătorului.

Invăţătorul este factorul dela care se aşteaptă întărirea neamului prin cultură şi educaţie.

De multe ori însă, se discută în abstract: învăţător şi şcoală sunt nedeslipiţi. Şcoala e câmpul de activitate al învăţătorului, iar învăţătorul nu trebue să ştie altceva decât şcoala. Această restrângere de activitate, se aude din partea acelora, cari, fie că nu cunosc starea lucrurilor dela noi şi misiunea dascălului primar, fie că nu văd cu ochi buni activitatea extraşcolară a învăţătorului nostru.

In totul trebue să plecăm dela starea socială şi culturală a ţării noastre, ca urmare a veacurilor de veşnic chin şi îndurerare, care nu poate fi în câţiva ani înlăturată, decât cu o sforţare şi abnegaţiune de apostoli din partea tuturor. Starea reală este dominarea analfabetismului şi a inculturii în massa mare a populaţiei dela sate şi oraşe. O ceaţă deasă cuprinde mintea şi sufletul celor mulţi, chiar dupăce au trecut prin şcoală. De multe ori bunul simţ, ori spiritul de jertfă, e ascuns mai degrabă în norodul care n'a dat prin şcoală. Peste tot deci e de luptat contra unui duşman lăuntric, mai greu de învins de cât cel din afară.

Peste tot se cere lumină, pentruca viaţa fiecăruia să fie viaţă, iar munca cheltuită să aducă ţării şi neamului întărire şi înălţare.

Lumina trebue să purceadă dela şcoală, iar purtătorul ei este deocamdată numai învăţătorul. In altă parte, unde societatea dă sprijin şcolii, unde învăţătorului îi vin în ajutor alţii, deplina activitate a acestuia, toată râvna, însufleţirea şi dragostea lui, pot fi închise între cei patru pereţi ai clasei. La noi, din păcate, încă nu este aşa.

Oricât de intensă ar fi munca în clasă, familia, mediul, distramă ce s'a ţesut de învăţător, mai ales dacă absolventul nu are mijloacele să treacă îndată la altă şcoală. Incetul cu încetul, an cu an, uitarea se întinde în mintea ştiutorului de carte, vântul spulberă ce bruma s'a adunat în sufletul lui în cei 4-5 ani de şcoală. Devine analfabet, pradă iresurilor şi a curentelor dăunătoare din jurul lui. Munca dascălului este irosită. Procesul influenţei mediului e mai tare decât orice. Atunci ce e de făcut?

Desigur munca învăţătorului trebue îndreptată şi în alte părţi. Băncile populare, obştiile, cooperativele şi toată marea operă economică de care s'au însufleţit învăţătorii la îndemnul marelui Haret, au adus până mai deunăzi una din cele mai sănătoase îndrumări la sate.

Acum timpurile au dărămat aceste instituţii şi numai unde dascălii sunt destoinici, vor putea să le mai reînoieze. Toată mişcarea sănătoasă pornită prin mijlocirea învăţătorului, ne arată însă că ascunde într'ânsul o îndeajunsă energie pentru ca să înceapă şi regenerarea culturală şi educativă a satelor. Trebue însă să i se vină în ajutor. Leafa lui trebue să-l puie la adăpost de orice ademenire pentru cheltuirea muncii în alte domenii decât acele legate de menirea lui. Programa şcolii trebue uşurată, limpezită, pentruca să-i rămâie dascălului vreme liberă spre a se ocupa şi de regenerarea satului.

Desigur nu ar fi rău, dacă în acest scop, i s'ar întovărăşi alte

elemente în ajutor. In unele sate, se poate, dar trebue tragere de inimă, îndemn şi desbrăcarea de interese personale, în cele mai multe însă, învăţătorul singur trage la coarnele plugului. In ajutorul învăţătorului mai pot veni chiar absolvenţii lui. Trebuesc însă urmăriţi. Absolventul, se pierde în neştiinţa care-l înconjoară, dacă nu e urmărit, îndrumat, povăţuit, supraveghiat de aproape.

Intr'un an, doi-trei, în ceilalţi ani tot pe atâţia, ucenicii înconjoară cu vremea pe maestru. Se formează astfel oştirea contra întunecimii şi a relelor apucături. In unele părţi, s'a ajuns ca dintre ţăranii înşăşi să se aleagă conducătorii caselor de sfat şi citire. Invăţătorul acolo nu se îngrijeşte decât de izvor; el primeneşte numai forţele de luptă, face ca mişcarea să nu conteneascâ.

Imprejurările în care se găseşte viaţa satului, la noi, cer măsuri grabnice. Casa, cu cât este mai mare, cu atâta are nevoie de lumină. Lumina minţii este necesară muncitorului ca şi micului proprietar.

Voinţa, ca şi buna stare, cultura le deşteaptă. Buna stare sprijineşte cultura, dar nu o poate naşte. Se zice că atunci când săteanul va fi cuprins, se va îndrepta mai uşor spre şcoală şi cultură. Exemple din ţara noastră arată contrariul. In judeţele bogate dela şes, în care satele sunt populate, analfabetismul este în floare. Intunericul e înspăimântător. Sunt locuri unde nici 10% din fetele chiaburilor nu au trecut prin şcoală.

Prin urmare lupta trebue deschisă. Cultura răspândită în mulţime potrivit nevoilor ei, îi aduce buna stare.

Exemplele se pot lua din Suedia, Norvegia, Danemarca. Prin şcoala făcută după trebuinţele lui, ţăranul a ajuns om conştient de drepturile, dar şi de datoriile sale, ca şi de puterea ce o reprezintă. Tovărăşiile de tot soiul l-au scăpat din sărăcie, făcând ca ţara întreagă să se simtă de înstărirea lui.

Opera de regenerare a ţării, prin răspândirea culturii, cade în sarcina dascălilor. Deaceia organizarea şezătorilor, a caselor de citire, a bibliotecelor populare, serbări, este una din cele dintâi îndatoriri ale învăţătorului.

Intârzierea muncii pentru progresarea ei, poate dăuna întregei colectivităţi. Inceputul e mai uşor şi mai de nevoie la sate, pentruca aerul împrospătat de acolo să bată, spre a alunga miasmele cari se tot adună.

Calea arătată aici, nu este singura. Pot fi atâtea căi, câte personalităţi sunt în lucru. Exemple de muncă, de ordine, de raţionare, trebue să purceadă dela luminătorul poporului. O încordare, chiar cu suferinţi, scapă ţara. Nu merită ea oare din partea noastră, a dascălilor de toate gradele, jertfa unei părţi măcar din tihna şi vlaga personală?

Şcoala nu e deajuns ogor de muncă. Câteva case, dacă nu satul întreg, trebue să fie sfera de activitate a învăţătorului, propovăduitor prin cuvânt şi faptă, a pildelor bune ce trebue să schimbe mintea săteanului nostru. Aşa cer împrejurările actuale. Vrem să vedem tineretul la lucru, având experienţa şi îndemnul celor mai bătrâni.

C. LUCHIAN

Discuţii asupra învăţământului primar complect.

Şcoala primară este o instituţie de sine stătătoare şi pregăteşte pe cetăţeni pentru viaţa naţională şi socială. Ea nu este—cum adesea greşit a fost socotită—o şcoală de pregătire a copiilor, care urmează să fie trecuţi şcoalelor secundare. Elementele apte trec în şcoli secundare, însă rostul şcoalei primare, nu este de a fi anticamera celor secundare. Dat fiind, dar, că şcoala primară pregăteşte copiii pentru viaţă, în tot complexul ei, se nasc două întrebări: 1. Se poate în timp de 4 ani—cât dura şco'arizarea în înv. primar—pregăti suficient, pentru viaţă, un şcolar? şi 2, elemente'e strecurate în sufletele copiilor, în 4 ani, deveneau forţe adevărate de viaţă cu puteri de influenţare, spre bine, până la transformarea necesară a vieţii individua'e şi sociale? La amândouă aceste întrebări, răspunsul este: nu. Căci, orice ni s'ar fi părut că s'a cimentat în sufletele fragede dela 7—11 ani, este o iluzie, întrucât totul se acoperă, între timp, de însuşiri individuale neinfluenţate de cultură, din pricină că tot ce s'a fost încercat pentru pregătirea sau înnobilarea individului, s'a făcut de-a fuga şi la o vârstă prea fragedă. Absolvenţii unui asemenea curs primar, în proporţie destul de mare, alcătuiau a doua serie de analfabeţi: analfabeţi care au trecut prin şcoală. Aşadar, indiscutabil perioada şcolarităţii trebuea prelungită până la a fi deajuns ca şcoala primară să-şi îndeplinească rolul. Greşit, dar, se mai întrebuinţează termenii de: curs elementar şi curs complementar. Popularizarea termenului „complementar" este o supapă pe unde respiră demagogia politicianistă, nu e o denumire adequată ultimelor 3 clase ale înv. primar, nici organizării lui. Aceste clase, nu sunt ceva „complementar": ele fac parte integrantă din cursul primar şi sunt chiar miezul acestui învăţământ.

D-l prof. D. Theodosiu în art. „Problema cursului complementar" din revista „Şcoala şi Viaţă No. 1—2|934, spune că e prematur să se pună problema cursurilor complementare, de îndată ce nu avem bine organizat înv. elementar. Zice d-sa, că am clădi etajul complementar pe parterul şubred al înv. elementar. Răspundem d-lui profesor, că d-sa face o greşală socotind înv. complementar ca un „etaj"; el este partea cu care s'a întregit înv. primar, a cărui organizare se poate îmbunătăţi în cadrul integrităţti de 7 clase, neputând fi o organizare ideală, acea trunchiată în două, cum priconizează d-sa. După această părere a d-lui prof. Theodosiu, ar însemna că noi să clădim la o casă întâi pereţii, să-i văruim şi să-i zugrăvim, să punem duşumele, să facem sobe, să o mobilăm şi apoi să-i facem acoperişul. Că în aplicarea înv. primar integrat, se întâmpină greutăţi, mai cu seamă de ordin material, suntem de părerea d-lui Theodosiu; dar, acest nod gordian, va fi tăiat de idealismul şi devotamentul învăţătorilor, cari nu cer plată anume pentru aplicarea integrală a înv. primar, cum crede d-l prof. Theodosiu. Să se dea cu bună voinţă numai ce se poate da, în împrejurările de astăzi şi aplicarea integrantă a înv. primar nu va mai fi o „problemă" pe care să o discute toată lumea. D-l prof. Theodosiu e de părere să fi fost sporit treptat cu câte 1 an înv. primar ca să se facă şi experienţă.

Orice experienţă, însă, nu putea duce decât la acelaş rezultat—de a se prelungi durata şcolarităţii—la care a dus simţul de intuiţie şi necesitatea de stat, cari au impus legiferarea înv. primar de 7 clase şi care nu

se putea face decât odată, deşi aplicarea, aşa era natural, s'a făcut treptat, în 3 ani ajungându-se la clasa VII-a.

Suntem de părerea d-lui prof. Theodosiu, că absolvenţa înv. primar nu trebue să fie echivalată cu absolvenţa gimnaziului.

In concluzie, anomalia, care desparte înv. primar în două; curs elementar şi „complementar", să se termine, căci, învăţământul primar în ţara noastră, este de 7 clsse, din care nici una nu este „complementară".

Învăţătorii să se identifice cu necesitatea aplicării integrale a înv. primar, fiind intransigenţi şi necruţători faţă de toţi acei care ar încerca să se amestece şi să împedice aplicarea, ad literam, a unei legi, care răspunde aşa de bine nevoii de culturalizare a poporului, a cărui bună credinţă nu poate fi exploatată până la a-l lăsa în întuneric. Din cultură, omul se dotează cu elemente, care-l învrednicesc să se adapteze oricărui mediu şi oricăror timpuri; şi, ţara noastră are nevoe de asemenea oameni.

MIHAIL AVADANEI

●

Un caz grav...

LITERATURĂ

Revizorul şcolar Sandu Pârjolea, în aşteptarea maşinei care trebuia să-l ducă'n judeţ, îşi aranja cu minuţiozitate hârtiile în geanta-i nouă-nouţă, întocmai cum doctorul îşi pregăteşte trusa cu instrumente când pleacă la un bolnav.

Când a fost totul gata, îşi aruncă privirea în gol... poate la figura inspectorului şef, poate la şcoala cătunului din şesul Bârladului, ori la cine ştie ce amintire, ce câte-odată chinue pe oameni.

Momentul acesta de aşteptare înaintea unei anchete, îl făcea grav şi gânditor, ca pe un general în preajma unei ofensive.

De aceia dăduse ordin servitorului dela uşă, să nu permită intrarea nimănui, având de lucru ceva serios.

Şi bietul om, ca molipsit de-o boală infecţioasă, căpăta şi el o ţinută de autoritate, răspunzând tare celor ce-i solicitau ştiri despre şeful autorităţii şcolare:

— Nu-i voie, domnul revizor lucrează...

Primise cu trei zile înainte o hârtie cu rezoluţia în verde deacurmezişul coalei, pusă de subdirectorul învăţământului, scrisă în slove ronde, ca o pecete a puterii, prin care era învitat să „cerceteze cazul şi să raporteze de urgenţă".

In încăperea aceasta oficială, nimeni şi nimic nu i se împotrivea par'că, numai cutia telefonului de pe colţul biroului care sta ghemuită ca un motan ţinând între urechi receptorul, îl înfrunta. O privi cu dispreţ... dar în acel moment îşi aduse aminte de ceva şi tresări ca în faţa unui şef aspru.

Intinse mâna-i osoasă şi duse în faţa mustăţii decolorate pâlnia aparatului. După câteva sbârnăituri şi rugăminţi către vămuitorii cuvântului său, reuşi să ordone secretarului dela primăria B. a comunica directorului Popescu că „domnul revizor vine astăzi în anchetă".

Lângă scara de piatră, sosise şi gâfâia în două pistoane o închipuire de maşină cârpită, care purta pe tuspatru portiere reclama autorităţii.

Işi potrivi pălăria, se privi în oglindă şi apoi ieşi.

Răspunse grăbit celor câteva saluturi aliniate în faţa biroului prin ridicarea degetelor la borul pălăriei şi grăbit se închise în cutia care zăngănind de sârme şi tinichele o luă pe drumul lung şi glodos de ţară, către şcoala cu cinci posturi din capătul judeţului.

Peisajele se amestecau cu gândurile.

Pârjolea, cunoştea pe toate cele cinci forţe didactice pe care avea să-i ancheteze,—doi cu soţiile şi unul necăsătorit,—şi ştia toate dedesupturile vieţii şcolare şi a vieţii lor intime.

Directorul, deşi dascăl slab, dar e unul dintre cei mai gălăgioşi învăţători la adunările asociaţiei, iar soţia lui rudă cu prefectul. Al doilea, fost deputat şi om cu trecere în sat, căsătorit cu fica fostului învăţător,—acum pensionar,—care locueşte în acelaş sat.—Iar al treilea necăsătorit, avea obiceiul de scria din când în când la gazeta românească din capitala judeţului, sta în gazdă la preotul satului.

Şcoala lor,—o clădire mare,—rău întreţinută din cauza gestiunilor nedescurcate a comitetului, la care funcţionase alternativ actualul şi fostul director în perioadele când partidele lor erau la putere.

Sandu Pârjolea îi cunoştea bine, căci de 7 ani funcţionează fără întrerupere ca revizor şcolar,—fără a face politică,—sau mai bine zis fiindcă făcea totdeauna cu guvernul.

Avusese şi el situaţii delicate, din cauza anchetelor unor partizani şi deseori îşi înaintase demisia, pe care ministrul respectiv găsise cu cale să o respingă, totdeauna...

In legănările maşinei sta gânditor căutând a rezolva anticipat conflictul ivit la şcoala B. formulând în minte chiar procesul-verbal ce urma numai să-l transcrie în condica şcolii.

Dar ideile-i erau deseori întrerupte de clacsonul maşinei care anunţa carele cu strânsură, să facă loc.

In marginea satelor cârduri de copii desculţi, în acest Noembrie cu soare întârziat, îşi risipeau energia în alergături, gălăgie şi tot felul de nebunii nevinovate.

Ţărani bărboşi şi tăciunii şi femei cu faţa arsă şi ruginită ca frunzele toamnei, munceau de zor pe câmpurile triste, ca să nu-i apuce iarna.

Din cauza unei sugestii lăuntrice, revizorul scoase ceasornicul. Era 12 şi 30 şi el nu luase decât o ţuică la han. Dar încă un îndemn făcut şoferului şi maşina stopează în faţa şcoalei.

Grav şi obosit, revizorul se aşează pe scaunul fără spătar din cancelaria proaspăt văruită, iar directorul Popescu rămâne în picioare drept în faţa mesei pe care şeful îşi puse geanta şi pălăria.

Figura slabă şi supusă a directorului, radia milă.

— Nu pari tocmai bine.

— Nu, domnule revizor.

— Dar ce, eşti bolnav?

— O indispoziţie generală şi o oboseală nejustificată.

— Îi fi ducând viaţă neregulată, cu abuzuri...

— N'am nici un viciu... Altă-ceva... Supărările pe cari mi le face domnul coleg Roşescu sunt cauza...

Se lasă între ei o pauză supărătoare. Popescu oftează înfundat şi lasă privirea în podele, ca o fată cerută în căsătorie. Revizorul ridică numai pleoapele şi-l priveşte întrebător:

— Ia să-mi spui d-ta, care-i cauza conflictului dintre d-voastră?

— Is multe...
— Cum multe? Precizează-le!
— Ştiţi că el nu face politică cu guvernul, ca mine...
— Asta nu mă interesează, îl întrerupe brusc revizorul.

Mie să-mi sput cauzele adevărate şi pe scurt, fiindcă-i târziu şi trebuie să mă reîntorc tot în seara aceasta în oraş.

— Păi, să vedeţi... Cauzele sunt de ordin moral şi material.
— Care?
— El vrea o bucată din grădina şcolară, care-mi aparţine mie. Ar vrea să aibă direcţia şcolii, când sunt ai mei la putere, să fie la comitet, să-mi ia cassieria la bancă pe care d-l controlor mi-a dat-o mie, căci am şi eu oamenii mei care mă susţin. D-voastră ştiţi că nevastă-mea e nepoata domnului prefect.
— Lasă domnule, nu mă interesează asta... d-ta spune-mi de ce l-ai insultat pe Roşescu în adunarea ţinută la şcoală acum două săptămâni?
— Eu nu l-am insultat... Uitaţi-vă la mine şi vedeţi dacă aş fi putut face una ca asta... eu om slab şi blând de felul meu... din contră, el caută să mă atace şi chiar să mă bată, pentrucă... dar uşa se deschise şi doamna Popescu apare în cancelarie. Aducea o tabla cu dulceţuri, ce avuse darul să mărească enervarea şi graba domnului revizor şi să-l întrerupă pe Popescu tocmai în timpul când vroia să spună pentruce este persecutat de Roşescu.

Revizorul se ridică în picioare:

— Mulţumesc doamnă, mai târziu şi doamna se retrase, zâmbind, pentru mai târziu...
— Pentruce domnule?
— Pentrucă nu fac politică cu el. Credeţi că el are nevoe de direcţia şcolii? Nu! A fost director, a fost deputat, are moară cu aburi şi maşină de treer pe numele socru-su, dar pentrucă nu fac politică cu el şi pentrucă-mi caut de şcoală.
— Da văd, întăreşte revizorul purtându-şi ochii roată.

In adevăr chipul ministrului, a primului ministru, a prefectului, erau înramate cu hârtie tricoloră şi fixate trecător în pereţi.

Rândul trecut când am fost nu erau acestea..., când le-aţi procurat?
— Din banii mei. Fac totul din munca mea, numai să-mi dea pace. Şi tot nu-mi dă! In orice împrejurare vorbeşte la adresa mea, ...mă atacă, ...întrebaţi colegii.
— Şi d-ta ce atitudine iei? Ce faci?
— Eu tac! Cine-i poate ţine piept... a fost deputat.
— Faci bine, mai ales că te văd slab.
— Nu numai de aceasta... ci pentruca să pot lucra. Mă retrag în casă şi lucrez. Eu n'am vreme numai pentru vorbă.
— Şi ce lucrezi?
— Fac nişte tabele pentru calcularea dobânzilor la bancă, un istoric al satului şi pregătesc serbări populare. Nevastă-mea, se munceşte să facă un cerc de gospodine, dă îndrumări sătencilor.

Chiar Duminica trecută am dat o serbare.

— Şi vine lumea?
— Nu mai încape în şcoală, chiar.. vroiam... am fi fericiţi dacă a-ţi veni şi d-voastră să vorbiţi ceva oamenilor... ştiţi, altfel este privit un om ca d-voastră...

Morala cetăţenească.

„... Nimic nu-i mai eficace în educaţiunea tineretului ca puterea exemplului..."

In lupta ce-o dă individul ca să se imprime pe ecranul vieţii sociale, domneşte speranţa de a atinge culmea ambiţiilor prin valorificarea meritului etalat prin muncă, ori obţinut prin hazard. Meritul social al omului se pipăe prin pilda persoanei sale pusă la contribuţie întru înălţimea morală a societăţii. Armonia socială, regimul adevăratei fericiri civice, menţinerea entuziasmului colectiv, se sprijină pe un edeficiu moral. Spiritul de jertfă, abnegaţia, iubirea de oameni, realizarea unui ideal colectiv, zidesc acest fundament al societăţii şi pentru împuternicirea lui trebue să activăm, nu prin puterea cugetării cât mai ales prin sistematizarea faptelor în adâncime, construind şi'n suprafaţă îndemnând şi înarmând prin exemplul viu, sufletul generaţiei tinere.

Aflăm din observaţia asupra vieţii cotidiene şi din frământarea spiritelor din ultima decenie, un crud adevăr: *„Bonos corrumpunt mores congressus malli* 1) ...„A înzestra tineretul cu teoriile tuturor invenţiunilor, a-i doza sufletul cu o cultură vastă ori a-i ascuţi inteligenţa, nu înseamnă a-l pregăti pentru angrenajul social. câtă vreme simţul moral i-l lăsăm în părăginire ori îl îmbâcsim cu desfăşurarea scenelor opuse principiilor morale.

Viaţa generaţiei tinere e floarea crescută din seva vechii generaţii. Lumea formată este o masă de energii în creeare, o forţă educatoare mai eficace ca orice alt sistem educativ, deci trebue să fie la înălţimea rolului creaţiunii, de a dărui vieţii, lumii, pământului, exemplare tot mai perfecte şi ca structura fizică, dar mai ales ca superioritatea sufletească.

Trecutul este opera realizărilor, a ideilor devenite fapte, a creaţiunii cugetării şi trecutul este în faţa prezentului un mare educator, un dictator al drumului ce se deschide în viitor prin acţiunile prezentului.

In organizarea de îndrumare efectivă a generaţiilor viitoare, în complexul de jaloane principiale, sunt două puncte iniţiale pe care le vizăm ca reazim în educarea tineretului şi care se întregesc mai târziu în spiritul şi caracterul cetăţeanului, spre a-l afirma ca energie civică sau ca individualitate socială: I) Afirmarea personalităţii demne şi folositoare semenilor şi al II) Determinarea unei conştiinţe cetăţeneşti de înaltă structură morală, care să prezinte un caracter şi o valoare cu puteri înfinite de sugestie şi care să se manifeste ca o nestânsă făclie îndrumătoare până la jertfă, pentru realizarea binelui obştesc. La temelia acestor concepţii, esenţialul este munca constructivă, lupta conştientă şi credinţa în izbândă

Personalităţile din orice demeniu de activitate având misiunea să creeze viaţa superioară în organismul social, trebue să prezinte garanţia celor mai austere virtuţi şi adâncimea celei mai sistematice

---

1] Traducere: „Pildele rele strică moravurile bune".

culturi. Pentru ca să mişti inimile, trebue să vibreze sincer inima ta, iar pentru ca să luminezi trebue ca soarele să domnească în sufletul tău.

Societatea impune jertfă şi cere eroi care să-i unifice aspiraţiile colective, să-i creeze orizonturi de activitate şi să o determine la realizarea zugrumării egoismului. In crezul civic este infiltrat adevărul tradiţional al credinţei, izvor de virtuţi creştineşti şi suflu de eroism naţional, adevăr inatacabil pe care se sprijină întregul organism social. Secolile l-au purtat ca pe o făclie de îndrumare, vântul desechilibrului moral din epoca post-belică caută să-l stingă, sau învălue razele în vălmaşagul materialismului dominator, încununat de invenţiuni. Asupra întregei societăţi a năvălit principii absurde şi crezuri proprii, care caută teren şi-l găsesc, deoarece materialul uman este cel mai fertil teren, în care rodesc mai lesne seminţele răului decât cele ale binelui.

Astăzi în forurile de vitalitate civică, domneşte frământarea de a găsi ideea asanării morale, leacul esenţial al regenerării sociale şi a sistematizării metodelor de eficacitatea acestei asanări. Pentru atingerea scopului se cere abnegaţie şi sacrificiul total, jertfe imperioase, care justifică tendinţa omului supus, sub imperativul datoriei civice, intereselor generale ale societăţii. Fiecare sistem politic are încorporat în concepţia sa creatoare idiologică şi un promotor de viaţă organică. In sistemul de gândire, care jalonează acţiunile în atingerea idealului preconizat, trebue să predomine o morală de adâncime. Morala de suprafaţă manifestată de cărturari şi idiologi, este o primejdie vie, deaceea avem rezultate îndoelnice şi afirmări revoluţionare antivârstice în spiritul tinerei generaţii.

Dacă în atmosfera fiecărui cerc de studiu, cu frontispiciu cultural şi educativ, pluteşte înţelepciunea valorilor intelectuale, apoi în acţiunile întreprinse cotidian pentru cucerirea maselor, se etalează o doctrină a minciunilor convenţionale şi o demagogie bolnavă, care învenineză liniştea lor. Rezultatul oferit de selecţiunea valorilor politice, trebue să întruchipeze în toată strălucirea activităţilor morale, un act de existenţă socială, cuprins în superioritatea sistemului de gândire elaborat de o conştiinţă senină, de un caracter integru şi de o credinţă tare.

Aceste concepţii realizate în ritmul societăţii, intensifică forţa morală a generaţiilor în creştere şi le indentifică disciplina vieţii sociale, risipindu-le egoismul şi plăcerile vieţii desmăţate. Oamenii pentru ca să fie mari cu adevărat, trebue să strălucească prin faptele lor nu atât prin titlurile academice.

Meritul omului e să-şi împodobească numele ce-l poartă prin opere pozitive, nu să fie gătit cu el prin apanajul titlurilor.

Generaţia nouă aşteaptă să-i dăm materialul din care să creeze temelia altei generaţii, iar noi îi dozăm sufletul cu oratorie. Temelia unei generaţii, trebue să aibă un punct de sprijin în viaţa noastră, pârghie în sistemul practic de educaţie care să-i unifice gândirea într'un singur crez şi să-i întărească credinţa într'o singură manifestare.

Factorii iniţiali ai moralităţii publice trebue să se adâncească în zbuciumul conştiinţei sociale, să pipăe durerile sângerânde şi să caute a întemeea o credinţă, un ideal, o mentalitate, care să revizuiască ideologia fadă a politicianismului decimat, vulgar şi primejdios. Politica,

aşa cum filtrează prin viaţa societăţii, este răsad de ură şi desagregare. Ea este forţa care împinge la asasinate şi la jaf.

In frământarea haotică şi morbidă a concepţiilor şi preconizărilor de politică actuală în domeniul moralei cetăţeneşti, societatea nu înregistrează un succes de rezultate. In sistemul educaţiei civice biruesc intenţiunile dizlvante şi imprimă generaţiilor viitoare disertarea în faţa luptei şi laşitatea în faţa sacrificiului.

MIHAIL D. STAMATE
Institutor, Tg. Neamţ

●

Insemnări.

(DIN CARNETUL UNUI REVIZOR ŞCOLAR).

Din numeroasele inspecţii ce le-am făcut, am constatat că lecţiile cele mai plictisitoare, cele mai lipsite de viaţă, sunt cele de intuiţie. Când aveam norocul să găsesc un învăţător făcând o lecţie de intuiţie, puteam fi aproape sigur că n'are s'o scoată bine la capăt. Invăţătorul îşi dădea bine seama de greutatea clipelor pe care le trăia, că repede, repede, încheia lecţia cu întrebarea:

– Despre ce-am învăţat astăzi?

– Despre pisică, răspundeau elevii.

– Să spună cineva lecţia! Spune tu, T... (cel mai bun elev). Şi elevul spunea pe nerăsuflate: Pisica este un animal. Ea are cap, trunchi şi picioare... Şi dupăce mai mulţi elevi reproduceau la fel aceiaşi lecţie, învăţătorul, aducându-şi probabil aminte de indicaţiile metodice căpătate la şcoala normală, sau citite undeva, devenia deodată radios, îşi încrucişa braţele pe piept şi dupăce întreaga clasă era încordată, punea patetic socratica întrebare:

– Cine ştie o zicătoare despre pisică?

Numeroase mâini, ameninţau pe învăţător, care însfârşit provoacă pe un elev.

— Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă.

Toată clasa râde. Este un moment de destindere. Invăţătorul socoate că şi-a încheiat bine lecţia. Şi pe deasupra nu uita să împace şi *şcoala activă*, cerând elevilor să desemneze un chip de pisică.

Aşa se încheie deobiceiu o lecţie. Şi cu toate acestea n'a fost o lecţie de intuiţie.

Altă scenă: Invăţătorul X aştepta inspecţia specială. Evi-

dent venia bine pregătit la şcoală. (Dealtfel nu-mi pot închipui ca un învăţător să intre în clasă, decât bine pregătit). Voia să ţină o lecţie de şt. naturale, deoarece era pregătit cu toate ustensilele.

Şi a ţinut o lecţie de şt. naturale la cl. III: stările corpurilor. Pe catedră se găsiau: o piatră, un pahar de apă şi o pompă de bicicletă.

Şi începe lecţia. Povesteşte, povesteşte, până ce isprăveşte. Elevii reproduc întocmai (lecţia fusese deja învăţată). Iar la sfârşit, sub forma de aplicare, provoacă pe elevi să arate care dintre corpurile de pe catedră e solid, care lichid, care gazos. Solidă era piatra, lichid apa din pahar. Care e corpul gazos?

– Pompa dela bicicletă este gazoasă, răspunde un elev. Silit – şi oarecum contrariat – de acest răspuns, învăţătorul ia pompa în mână, împinge cu pistonul aerul dinăuntru, în apropiere de faţa elevilor, ca să-l simtă şi face să se convingă elevii că aerul este corp gazos.

Prin urmare a făcut, de-abia în aplicare, o adevărată lecţie de intuiţie.

Cred că împrejurarea asta a folosit şi învăţătorului. A rămas cu o cunoştinţă solidă: materialul de intuiţie, se foloseşte chiar în cursul lecţiei. Lecţia întreagă se face observând, pipăind, lucrând. Numai după ce s'au făcut toate acestea, elevii sunt provocaţi să şi povestească despre stările sub cari se prezintă corpurile – în exemplu de faţă – sau să descrie din viaţa animalului intuit.

Trebue să se fixeze deci bine rostul intuiţiei în şcoala primară. Ea nu are menirea în primul rând să dea cunoştinţe despre lucruri, ci să desvolte simţul de observaţie.

Şi acest simţ se desvoltă numai având obiectul în faţă.

Mai căştigat şi mai înarmat pentru viaţă este elevul, dacă ştie să observe bine orice lucru ce i se prezintă, decât dacă ştie să reproducă despre unele lucruri câteva fraze stereotipe.

Cât de frumoase şi de reuşite sunt lecţiile de intuiţie făcute afară, în natură liberă! Ar trebui scris în programă că lecţiile de intuiţie trebuesc făcute afară, în natură sau în cel mai rău caz după natură: tablouri, obiecte colecţionate în muzee etc. O singură excursie, într'un trimestru, este deajuns ca să se poată face în timpul ei, câteva lecţii de intuiţie, fiind astfel la curent şi cu programa.

C. LUCHIAN

Recenzii.

APOSTOL, roman de Cezar Petrescu.

„Apostol" este viaţa unui învăţător, aruncat în vâltoarea vremii actuale de necesitatea de a trăi şi de dorinţa nesecată de a se integra în viaţa plină de idealuri în structura ţărănească a societăţii noastre. Primind să slujească la o şcoală din fundul ţării, Nicolae Apostol este întâmpinat în satul Ponoarele cu multă ostilitate de cercurile locale, care reprezentau fiecare câte o culoare politică şi în modul acesta susţineau fiecare câte un om al lor. Şcoala era mai mult o abstracţiune decât o realitate şi satul îi desvăluia acel misticism care trăeşte de veacuri în aşezarea părăginită a ţărănimii noastre.

„Satul era negru şi trist în bura mucedă a toamnei. Case fără împrej-„muiri, risipite pe surpături mâncate de ploi. Mai degrabă bordeie decât „statornice aşezări omeneşti..."

Nicolae Apostol se plasează în viaţa acestui sat foarte greu şi încep ciocnirile. Intâi cu greutatea de a-şi găsi o gazdă şi apoi cu mentalitatea proprietarilor.

Lascarache Sofian, moşier, se bucura în faţa sătenilor de o mare autoritate. Bietul învăţător, înconjurat numai de elemente politice şi interesate, izolat în această atmosferă care o gândise altfel şi pe care o găsise viciată de politicianism, avea de luptat cu o mentalitate pe care fruntaşii satului se străduiau s'o actualizeze în toate manifestările lor.

In felul acesta N. Apostol trebuia să asculte toate declamările nevolnicilor săi concetăţeni, cari, voiau să-şi asume acea brumă de orgoliu care face pe proşti mai mult de cât sunt. Ca element caracteristic pentru societatea satului mai era şi coana Catinca Ştirbuleasca, care avea o fată, Matilda, ce înebunise minţile tânărului învăţător. Cu sufletul oarecum răvăşit de pe urma dragostei pentru fata boeroaicii, îşi simţia resorturile sufleteşti adâncite într'un pesimism ce-l disloca din rostul vieţii liniştite, în cât traiul lui în acest sat de oameni întârziaţi cu vremea şi cu mentalităţi curioase şi învechite, îi păru din ce în ce mai greu şi mai amar. Pe de asupra mai avea să lupte şi cu urmele predecesorului său Andrei Colibăşeanu.

Iată însă că într'o bună zi îi iese în cale printr'un concurs de împrejurări, de care era absolut străin, Ana Puşchilă, trimisă dela centru să diriguească împreună cu el, învăţătura satului. Prezenţa acestei fete dezgheţate, energică şi entuziastă, nu i se părea în avantajul lui. Ba, dimpotrivă, vedea în ea o nouă sarcină a sufletului său, destul de încărcat şi pribegit. Fiinţa aceasta va juca un rol important în viaţa lui N. Apostol. Căsătorindu-se cu ea va putea înjgheba o familie care-i va da toată bucuria unor gânduri liniştite, întreruptă de bejania războiului şi de durerea pierderii singurei copile ce avu.

Imbătrânit, N. Apostol primeşte la el, la şcoala din sat, pe tinerii învăţăcei ce viu să ia din truda experienţii lui, încurajare şi sfat bun pentru drumul lor necunoscut.

D-l Cezar Petrescu, povestind viaţa plină de peripeţii a lui N. Apostol, a zugrăvit câteva trăsături caracteristice ale societătii noastre rurale, aşezându-se prin lucrarea de faţă, în linia I a creatorilor romanului social.

Din punct de vedere etic, autorul înfăţişează cultul biruinţei, eroul său

principal reuşind să înlăture toate obstacolele şi să facă să triumfe în lupta socială, binele şi adevărul.

In rezumat, d-l Cezar Petrescu, a reuşit să înfăţişeze în „Apostol" o acţiune unitară, însufleţită tot timpul de viaţa eroului său principal, prin care se văd, fără înconjur, câteva fragmente din viaţa, mult mai agitată de cât s'ar crede, a învăţătorului. Cartea nu trebue să lipsiască din biblioteca personală a învăţătorilor noştri, servind de îndreptar în viaţa spinoasă ce o au de dus în mijlocul satelor

Bibliografie

CĂRŢI.

1. Gh. D. Mugur şi Voiculescu: Cartea misionarului. Editura „Scrisul Românesc" lei 80. O carte care nu trebue să lipsească din biblioteca învăţătorului.

2. Radu Petre: Experimentări şi realizări în spiritul şcoalei active. Lei 80.

3. Stroe Postelnicu: Metoda integrală pentru predarea scris-citirului în şcoala primară. Lei 40. O lucrare nouă şi de mare importanţă. Bună mai ales pentru începător.

4. Dr. Ed. Claparide: Educaţia funcţională, traducere de Marin şi Fl. Nicolescu. Editura „Lumina", Lei 75.

5. B. Prafit: Cooperaţia în şcoala primară, traducere de P. R. Petrescu şi alţii. Lei 40. De vânzare la revizorat şi librăria Ionescu. Dă îndrumări admirabile organizării cooperativelor şcolare.

6. N. Iorga: Oameni cari au fost. Editura Fundaţiei „Regele Carol al II-lea", lei 80. O lucrare nouă.

7. G. Călinescu: Viaţa lui M. Eminescu. Editura „Cultura Românească". Lei 100.

8. D. D. Roşca: Existenţa tragică (încercările de sinteză filozofică) Editura Fundaţiei „Regele Carol al II-lea", lei 60.

9. Sabina Cantacuzino: Din viaţa familiei I. C. Brătianu. Editura „Universul", lei 100.

10. Sergiu Dan: Arsenic, roman. Premiul literar al Soc. Tekirghiol-Eforia 1934. Lei 60.

REVISTE.

1. **Revista** Fundaţiilor Regale No. 10 din 1 Oct cu articole semnate de Pădeşanu, Cotruş, Brezeanu, G. Galaction, I. Săn-Giorgiu, Eugen Speranţa, Camil Petroscu, etc. Cronică bogată. 25 lei exemplarul.

2 „Boabe de grâu" No. 5 revistă editată în condiţiuni excepţionale sub îngrijirea d-lui Em. Bucuţa. 25 lei exemplarul.

3. „Convorbiri literare" No. 7-9 sub direcţia d-lui Al. Tzigara-Samurcaş. Număr închinat operei lui Al. Odobescu 40 lei exemplarul.

POŞTA REDACŢIEI.

In această rubrică, vom răspunde tuturor întrebărilor puse de abonaţii noştri, întrebări în legătură cu programul de activitate impus de revistă.

Deasemeni vom comunica colaboratorilor noştri aprecieri asupra articolelor trimise spre publicare. Cei ce voesc să nu se ştie numele lor, vor adăuga sub semnătură şi pseudonimul.

●

INFORMAŢIUNI.

1. Începând cu luna Noembrie, toţi membrii corpului didactic primar îşi vor primi salarul după **gradul** şi **numărul gradaţiilor** ce le are până la 1 Aprilie 1934. Cine n'a cerut la timp recunoaşterea termenului nou de gradaţie, nu poate primi sporul cuvenit în bugetul anului 1934|35.

2. D-nii colegi, care desfăşură o activitate extraşcolară deosebită, sunt rugaţi să ne trimită scurte dări de seamă pentru a fi înserate în revista noastră.

3. Începând din numărul viitor, vom avea colaborarea şi a d-lor profesori de specialitate, care s'au oferit cu toată inima să ne sprijine în acţiunea noastră. Credem că articolele ce le vom publica, vor lămuri multe probleme didactice.

4. Tot din numărul viitor, vom începe să publicăm părţi din monografiile şcoalelor primare din judeţ. D-nii directori care nici până acum n'au trimis chestionarul complectat, sunt rugaţi să-l trimită imediat.

5. In satul General Averescu (Urecheni) se editează o foaie populară, „Satul nostru" de către d-l învăţător T. Bărlădeanu. Admirăm intenţia d-lui Bărlădeanu şi o recomandăm cu căldură colegiior pentru abonament şi colaborare.

6. A apărut o broşură cu cântece poporene „Depe valea Bistriţei", adunate de d. C. Tanasă-Teiu, cu o prefaţă de d-l P. Gheorgheasa. Lucrarea este cu atât mai bună, cu cât în direcţia folkloristică se ocupă prea puţini la noi. O recomandăm colegilor, mai ales că e şi foarte eftină, 15 lei exemplarul.

●

Se primește colaborarea oricărui membru al corpului didactic primar sau secundar, precum și a persoanelor ce sprijină cultura și învățământul primar. Subiectele tratate vor fi în sensul programului anunțat. Articolele vor fi scrise citeț, pe o singură pagină, în mărimea de ¼ coală.

Pentru a se putea publica articolele într'un singur număr al revistei, nu vor fi mai lungi de 4—5 fețe. Recenziile vor fi reduse la 2 pagini. Articolele nesemnate, nu se publică

Manuscrisele nepublicate nu vor fi înapoiate. Articolele pentru publicat, se vor trimite până la 20 ale lunii.

Comitetul de conducere al revistei, își ia angajamentul că va scoate revista un an, oricare ar fi riscurile.

Apelează însă la concursul colegilor înțelegători.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA REVISTEI „APOSTOLUL“
C. Luchian, revizoratul școlar, Piatra-N.

La această adresă se vor trimite schimbul de reviste, cărți, manuscrisele, recenziile, precum și orice corespondență referitoare la redacția și administrația revistei.

IMPRIMERIA JUDEȚULUI NEAMȚ